

BURGGRAAF DE POIL

Op de Meir te Antwerpen stond een deftig huis, dat echter meestal gesloten was, zodat het onbewoond scheen.

Toch wist men dat burggraaf de Poil, aan wie dit prachtig huis, dat sedertdien afgebroken werd, behoorde, slechts zelden de stad verliet en dus schier altijd zich in zijn woning ophield.

Allerlei geruchten deden in de stad de ronde over de edelman en diens vrouw, maar niemand kende de volle waarheid en de enige knecht, die de burggraaf nog in dienst genomen had, zweeg als een graf.

Burggraaf de Poil zat in zijn kamer, die smaakvol maar toch somber gemeubileerd was, als wilde de edelman alle vrolijke kleuren uit zijn omgeving verbannen.

Hij was reeds oud, en over zijn gelaat lag een droevige trek, die met zijn wezen vergroeid scheen en er nooit meer van wijken zou.

BAKELANDT

Met geluk en verdriet

VERVOLG VAN DE REEKSE
"DE WERELD VAN HET
NEDERLAND"

VERVOLG VAN DE REEKSE
"DE WERELD VAN HET
NEDERLAND"

De avond viel en in deze kamer met de zware gordijnen voor de ramen, was het bijna geheel duister.

Er werd op de deur getikt.

Pierre, de knecht, die ook voor zijn meester en meesteres kookte, die het huis schoon hield, het linnen naar een wasvrouw bracht en het haalde, de boodschappen verrichtte... kortom al het werk deed, trad binnen en zei met een stem, die ook al somber was geworden in dit sombere huis :

— Heer, er staan twee bezoekers aan de deur.

— Ik meende de klopper gehoord te hebben, antwoordde de burggraaf op sombere toon, maar ge weet, Pierre, ik ontvang niemand en ik begrijp niet, dat gij die lieden aandient.

— Maar het is hier een uitzondering.

— Er zijn geen uitzonderingen. Ik ben dood voor de wereld en de wereld is dood voor mij.

— Verschoning, heer...

— Open niet en laat hen kloppen... en daarmee is het uit, hernam de Poil, ongeduldig...

Maar Pierre bleef op de vloermat staan met effen en strak gelaat, als iemand die gewoon is vrijmoedig, al is het dan ook kort, met zijn meester om te gaan.

— Hebt ge nog iets te zeggen, Pierre ?

— Heer, het zijn twee Franse officieren !

— Al waren het generaals ! O, wat zijt ge heden weerspanning.

— Maar ze hebben een bevelschrift voor u, heer, ze moeten hier logeren !

De burggraaf maakte een ongeduldige beweging met zijn grijs hoofd.

— Weeral van die onopgevoede kerels... die vagebonden. Ik meende dat we nu van dit volkje bevrijd waren. Ja, dit verandert de zaak. Leid hen hier, ik wil ten minste hun papieren zien. Ach ! hoe lang zullen we met die Franse tyrannen nog geplaagd worden...

Pierre ging heen.

— Officieren, mompelde de edelman. Moet ik altijd aan het verleden herinnerd worden !

De knecht diende de bezoekers aan.

De burggraaf stond niet uit zijn zetel op.

Hij moest gehoorzamen aan de wet, zoniet dan zou zijn rust veel geweldiger gestoord worden dan door de aanwezigheid van twee krijgslieden.

Maar hij zou zich niet verlagen die vreemdelingen eer te bewijzen.

De Fransen stapten binnen.

— Citoyen de Poil, geloof ik, zei een hunner.

— Burggraaf de Poil, antwoordde de edelman op scherpe toon.

— En de Republiek heeft het woordje « de » voor de namen afgeschaft, voegde de ander er bij. Vrijheid, broederschap !

— We zullen daar thans niet over redetwisten, hernam de heer des huizes uit de hoogte. Ik wens uw papieren te zien.

De burggraaf onderzocht de documenten, nadat Pierre een gouden kandelaar met vier knetterende kaarsen had binnen gebracht.

— Gij moet hier logeren, deze papieren zijn in orde, hernam de Poil. Hoeveel moet ik u geven, zo ge elders wilt gaan ?

— Citoyen, in ons beledigt ge de republiek, stoof een der krijgslieden op. Meent ge dat we om geld verlegen zijn ?

— 't Is ongehoord, zei de tweede.

— Ge wilt dus hier blijven, welnu, 't zij zo, sprak de burggraaf. Pierre, wijs deze heren...

— Pardon citoyen, onderbrak de driftigste van het tweetal.

— Wijs deze lieden de achterkamer, vervolgde de edelman, en voorzie hen van 't nodige.

— Pardon, citoyen Poil, wij verkiezen een voorkamer.

— Ik mag toch vrij over mijn woning beschikken ! Of wilt ge hier ook 't bevel voeren ?

— Niemand denkt er aan uw woning te schenden, citoyen Poil.

— Het heeft er toch de schijn van.

— Pardon ! Maar de Republiek mag beslag leggen op een gedeelte van een huis om haar dienaren een gepast verblijf te verschaffen.

— De kamer, die ik aangeduid heb, is alleszins wel ingericht.

— Daaraan twijfel ik niet, maar ze ziet op de tuin uit. En wij wensen aan de straat te logeren.

— De vensters aan de straatkant zijn gesloten en moeten gesloten blijven.

— De Republiek heeft het recht ze te openen als ze het nodig oordeelt, citoyen. En wij moeten een vrije blik op de straat hebben, onze dienst eist het. Verkiest de citoyen, dat we heengaan om onze papieren in die zin te doen veranderen ?

— Alloh, Pierre, wijs hen een kamer langs voren. Onze zaken zijn afgedaan.

— Willen de citoyens mij volgen, zei Pierre.

En terwijl hij hen voorging langs de brede trap, vervolgde hij zacht :

— En mag ik de citoyens doen opmerken, dat mijn meesteres...

De Fransen hadden het zich boven gemakkelijk gemaakt.

— Er zijn geen meesteresessen meer, onderbrak een der krijgslieden.

— Dat de citoyenne van dit huis ziek is, ging Pierre onverstoorbaar kalm voort.

— Ziet ge ons voor ruwe soldaten aan ?

— Neen, neen, integendeel, maar ik ben zeer bezorgd om de citoyenne dezer woning.

De knecht opende de deur van een ruime kamer, waar de lucht echter duf was, want sinds lang was die gesloten gebleven.

Pierre plaatste de kaars in een kandelaar en bij het schijnsel monsterden de Fransen de hun aangewezen verblijfplaats, welke hun beviel, want hij, die tot nu toe eigenlijk het woord gevoerd had, zei :

— We zullen het hier wel kunnen stellen. Maar morgen moet de frisse lucht hier binnenkomen, want 't is of we in een grafkelder zijn.

— Hebben de citoyens nog iets nodig ? vroeg Pierre bedaard.

— Of we nog iets nodig hebben ? Meent ge soms dat we in de vasten zijn ?

— Begeren ze een avondmaal ?

— Wij begeren gebraden vlees, brood en enige flessen wijn.

— Ik zal de spijsen en de drank brengen.

BAKELANDT

MET GEDRONGE
OPDRACHT

www.bakelandt.nl

— Maar haast u, want we zijn hongerig. En na de maaltijd willen we roken, ge zult dus ook voor pijpen en tabak zorgen.

— Tot uw dienst.

— Wij eisen geen diensten. De Republiek heeft ze afgeschaft. Alles wat ge doet is in 't belang der Republiek, die ook uw ontslaving bewerken wil. En gij ligt in zware boeien, vriend.

— In boeien, ik?

— O, ge weet zelf nog niets! Maar zorg nu eerst voor ons avondmaal. We zullen u later wel bekend maken met al het heil, dat de Republiek u verschaffen wil.

Pierre hoorde de bel van zijn meester en spoedde zich naar diens kamer.

—Zijn de vagebonden boven? vroeg de Poil.

— Ja, heer.

— Is Mevrouw rustig?

— Ik heb niets ongewoons gehoord.

— Moesten die kerels te veel gerucht maken, dan zult gij een der achterkamers in orde brengen voor de gravin.

— Tot uw dienst, heer.

— Wat gaan we nog allemaal beleven? zei de oude man, op driftige toon.

Boven weerklonk een luid geklop.

— Die indringers beginnen al.

Pierre liep de trap op.

— Citoyens, denk toch aan de zieke, zei hij wat driftiger dan gewoonlijk.

— Ge behoeft ons geen vermaningen te geven. Als ge niet wilt, dat ik met mijn laars op de vloer stamp, moet ge hier maar een bel plaatsen. Wij moeten een rustbank hebben, deze zetels zijn te ongemakkelijk.

— Ik zal er een brengen.

— Maar vlug. We zijn vermoeid.

Pierre sleepte het gevraagde meubel in de kamer en ging weer naar beneden.

— Wat betekende dat geklop? vroeg zijn meester.

En toen de burggraaf alles vernomen had, was hij woedend.

Maar hij moest zich in zijn lot schikken.

— Nu moet ik eten klaar maken voor die vagebonden, zei de knecht.

— Tracht ze tevreden te stellen. Misschien vertrekken ze weer spoedig, sprak de Poil en hij keerde naar zijn kamer terug, om weer in zijn droevige gepenzen te verzinken, nog somberder thans door dit onwelkom bezoek, dat de stilte van zijn woning stoorde.

HERINNERINGEN

De Fransen hadden het zich boven gemakkelijk gemaakt.

Lui lagen ze in de fluwelen kussens der fraai gesneden rustbank, een kostbaar meubel, en steunden de beslijkte laarzen op een mahoniehouten stoel.

— Ehwel, Bakelandt? zei de een.

— 't Is goed, Cartouche, zeer goed! Ge durft veel! Ik bewonder u.

— Ja, ik weet waar ik moet zijn.

— 't Is of ge hier bekend zijt, hernam de roverhoofdman van West-Vlaanderen.

THE GREAT BRITISH EMERALD
J. L. GARDNER
HANELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955